

Arrest

nr. 216 515 van 7 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. PARMENTIER
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 november 2018.

Gelet op de beschikking van 17 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. PARMENTIER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming deels steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig, eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor de Taliban.

Verzoekers vorig, eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. X van 27 maart 2018 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en er voor burgers in het grootstedelijk gebied Jalalabad, waartoe het district Behsud behoort, geen reëel risico was op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming legt verzoeker bijkomende, nieuwe verklaringen af. Hij past zijn vluchtrelaas aan en geeft er also een nieuwe wending aan. Verzoeker geeft aan bij zijn vorig, eerste verzoek om internationale bescherming niet de waarheid te hebben verteld omdat de mensen in het opvangcentrum stelden dat hij in de gevangenis kon belanden indien hij de waarheid zou vertellen over zijn vader of zou vertellen dat hij een tijdje voor de Taliban heeft gewerkt. Hij voegt hieraan toe bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming enkel te hebben gelogen over het werk van zijn vader, en stelt dat al zijn andere verklaringen kloppen.

Verzoekers laatste, nieuwe versie van zijn relaas luidt dat hij gestudeerd heeft in de madrassa van Behsud, waar zijn leerkracht M.E. hem naar het district Khogyani doorstuurde om verder te studeren. Daar aangekomen wachtte hem evenwel geen studie, doch werd verzoeker verteld over jihad en vroeg men hem om mee te vechten tegen de overheid. Verzoeker bleef er slechts een drietal maanden, en ging vervolgens terug naar huis. Hij keerde nadien niet meer terug naar Khogyani, waarop zijn leraar M.E. hem thuis kwam opzoeken en hem het bevel gaf terug te keren. Verzoeker weigerde echter omdat hij niet met de Taliban wilde werken en ontving nadien een dreigbrief van de Taliban. Met deze brief ging hij vervolgens klacht indienen in het districtshuis tegen M.E. waarop die door de overheid werd gearresteerd. Hierna schoot de Taliban verzoekers broer H. dood waarna verzoeker Afghanistan ontvluchtte. Toen verzoeker in Iran was, stuurde de Taliban nog een tweede dreigbrief naar hem thuis.

Ter staving van zijn huidig volgend verzoek legt verzoeker volgende documenten neer: de klacht die hij indiende bij het districtshuis, twee dreigbrieven, foto's van hemzelf in Khogyani, en de enveloppe waarmee de stukken hem werden toegestuurd.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe

elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig, eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoot in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.3. In zoverre verzoeker kritiek uit op het feit dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal, dient te worden gewezen op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van diezelfde wet van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat hij in de gelegenheid werd gesteld nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (stuk 8, verklaring volgend verzoek van 24 mei 2018). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker niet concretiseert welke specifieke elementen hij dan wel zou hebben aangevoerd bij het opnieuw horen op het Commissariaat-generaal die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop

van de administratieve procedure, met name het al dan niet ontvankelijk verklaren van huidig volgend verzoek om internationale bescherming.

4.4. Waar verzoeker thans herhaalt dat hij "(...) de adviezen van lotgenoten gevolgd" heeft "waarvoor hij zich nogmaals excuseert", neemt dit niet weg en doen zijn excuses geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker bij zijn vorig, eerste verzoek om internationale bescherming gepoogd heeft om de Belgische asielinstanties te misleiden middels leugenachtige en bedrieglijke verklaringen en valse/fictieve documenten.

Betreffende het betoog in het verzoekschrift dat "Verzoeker meent dat hij een fout begaan heeft maar dit mag niet ertoe leiden dat zijn vrees voor vervolging helemaal niet onderzocht wordt", benadrukt de Raad dat, in weerwil van zijn huidige algemene verzuchtingen, verzoeker wel degelijk werd gehoord, waarbij hij de kans kreeg om de "nieuwe elementen over vrees voor vervolging", zoals hij het zelf omschrijft, aan te halen en toe te lichten, en dat met zijn verklaringen afdoende rekening werd gehouden en deze aan een onderzoek werden onderworpen. Verzoeker werpt evenwel geen ander licht op hetgeen dienaangaande in de bestreden beslissing concreet wordt vastgesteld.

4.5. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing nergens gesteld dat "verzoekers geloofwaardigheid verder teniet gedaan is door het feit dat hij nog steeds stelt dat zijn broer door de taliban vermoord is". Wel wordt vastgesteld dat verzoekers verklaringen afgelegd tijdens zijn opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming chronologisch niet overeenstemmen wat betreft (de opeenvolging van) zijn klacht bij de autoriteiten en de moord op zijn broer, een vaststelling die hij niet weerlegt.

Verzoeker ontkracht, noch weerlegt op generlei wijze de in bestreden beslissing vastgestelde inconsistenties en incoherenties in zijn verklaringen, en hij biedt er geen aannemelijke verklaring voor. De in de aangevochten beslissing opgesomde inconsistenties en ongerijmdheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar daarentegen wel op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of verband houden met zijn vertrek uit het land van herkomst.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat "Verzoeker heeft een profiel omwille van zijn leeftijd en het werk van zijn vader", laat verzoeker na deze bewering enigszins verder toe te lichten en te concretiseren en dient bovendien te worden vastgesteld dat verzoeker blijkens zijn verklaringen minstens 22 jaar oud en dus meerderjarig is en hij eerder in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming -zowel tijdens zijn gehoor als ook thans in zijn verzoekschrift- herhaaldelijk uitdrukkelijk heeft verklaard voorheen over het werk van zijn vader te hebben gelogen. Verzoekers argument kan dan ook niet worden gevolgd.

4.6. Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift in wezen niet of nauwelijks in op, minstens brengt hij geen concrete en valabele elementen bij die vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de verschillende in de bestreden beslissing gedane concrete vaststellingen, op grond waarvan de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat deze verzoekers algemene en algehele geloofwaardigheid danig op de helling zetten en dat ook aan zijn laatste, aangepaste versie inzake zijn voorgehouden problemen met en vrees voor de Taliban –een vrees die hij al eerder bij zijn vorig verzoek om internationale bescherming aanbracht en waarin hij volhardt- geen geloof kan worden gehecht.

Verzoekers algemeen en weinig of niet ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te ontcrachten. Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

4.7. Noch uit de informatie van het Commissariaat-generaal vevat in het administratief dossier, noch uit die door verzoeker in zijn verzoek bijgebracht –in die mate dat deze info slechts beknopt en beperkt betrekking heeft op zijn regio van herkomst- blijkt dat de situatie in Behsud er een is van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten waarbij verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie

waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken en hij slaagt er dan ook niet in om de informatie en analyse van de commissaris-generaal betreffende de actuele veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst te weerleggen.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 12 november 2018, voert verzoekende partij aan dat zij vooreerst een aanvullende nota wenst neer te leggen. Verzoekende partij wijst erop dat haar tweede asielaanvraag aansluit bij haar eerste asielaanvraag, namelijk haar vrees voor de Taliban, maar dat zij één en ander verdraaid heeft. Verzoekende partij stelde naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag dat haar vader werkte als chauffeur bij Omar Demining en hij en ook verzoekende partij om die reden dienden te vrezen. Verzoekende partij verdraaide een beetje de waarheid omdat zij niet wilde aanzien worden als een Talib of een lid van de Taliban. Haar gegronde vrees heeft betrekking op hetgeen zij zelf heeft meegemaakt. Zij licht hieromtrent toe dat zij in een madrassa studeerde en haar leerkracht haar naar een ander district wilde sturen om verder te studeren. Verzoekende partij verbleef daar ongeveer drie maanden en realiseerde zich dat zij zou moeten deelnemen aan de jihad. Zij keerde niet meer terug en werd om die reden bedreigd door haar leraar en de Taliban. Verzoekende partij wijst erop dat uit de nieuwe aanvullende nota blijkt dat zij als jongeman kamt met ernstige psychische problemen (zie aanvullende nota). Verzoekende partij vervolgt dat indien zij had verteld dat zij bij de Taliban heeft gewerkt zij zou teruggestuurd worden of geweigerd worden om die reden (zie aanvullende nota). Verzoekende partij wijst tevens op het bewijs van de ontmiijningscompagnie waaruit blijkt dat haar vader effectief voor dit bedrijf heeft gewerkt in verschillende provincies. Voorts wijst verzoekende partij naar de recente informatie in de EASO *guidance* en in de UNHCR *guidelines*. Daaruit blijkt duidelijk dat rekrutering in Nangarhar een reële mogelijkheid is. Volgens verzoekende partij is haar vrees voor de Taliban en de

overheid dan ook terecht. Verzoekende partij besluit dat haar specifiek profiel samen beoordeeld dient te worden met de precaire veiligheidstoestand.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het uitgebreid herhalen van (de laatste versie van) haar vluchtrelaas en van eerder afgelegde verklaringen en tot het formuleren van algemene beweringen en stellingen, zonder dat zij echter ook maar enigszins *in concreto* ingaat op en daadwerkelijk concrete en valabele opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert (die deze in een ander daglicht plaatsen).

4.3. Met betrekking tot het feit dat, zoals verzoekende partij aanvoert en uit het door haar ter zitting per aanvullende nota neergelegde verslag van dokter M. T. blijkt, verzoekende partij als jongeman met psychische problemen te kampen heeft, stelt de Raad vast dat verzoekende partij ook bij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming van dergelijke problemen melding maakte.

Bij 's Raads arrest nr. X van 27 maart 2018 werd in dit verband het volgende geoordeeld:

“Gelet op bovenstaande vaststellingen en overwegingen, hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielmotieven. De medische attesten die door de verzoekende partij zowel voor het nemen van de bestreden beslissing, als ter terechtzitting worden neergelegd ter staving van haar psychologische problemen kunnen de appreciatie van haar relaas niet in een ander daglicht stellen. In deze attesten wordt wat betreft de vermeende oorzaak van deze problemen louter verwezen naar verzoekers eigen verklaringen. Op geen enkele wijze tonen deze attesten aan dat de psychische problemen waarmee de verzoekende partij zou kampen het gevolg zijn van de gebeurtenissen die haar er volgens haar relaas toe zouden hebben gebracht haar land van herkomst te verlaten. Uit deze attesten blijkt ook niet dat haar oordeelsvermogen ten gevolge van deze problemen dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn om correcte en coherente verklaringen af te leggen in het kader van haar asielaanvraag. Daarenboven heeft de verzoekende partij noch haar advocaat tijdens het gehoor gewezen op een dermate psychische problematiek dat zij niet in staat zou zijn om haar asielrelaas behoorlijk uiteen te zetten en vragen daarover te beantwoorden. De verzoekende partij laat bovendien na in concreto aan te tonen dat, waar of op welke wijze haar mentale toestand haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. X).

Waar in het medisch attest ter terechtzitting wordt gesteld door de behandelde arts dat “een terugkeer naar Afghanistan niet aangewezen gezien de belangrijke onderliggende PTSS-klachten”, wijst de Raad erop dat overeenkomstig artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet de Raad niet bevoegd is om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal inzake asiel en subsidiaire bescherming te oordelen over de vraag of de verzoekende partij aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of zij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst. De verzoekende partij dient zich inzake de beoordeling van haar medische problemen met de voorgelegde medische attesten te richten tot de geëigende procedure.”

Verzoekende partij brengt in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe en overtuigende elementen bij die aan voormelde appreciatie afbreuk doen en thans een ander licht werpen op haar psychische problematiek. In zoverre in het bij de aanvullende nota gevoegde medisch verslag, erg gelijkend op voornoemde eerder bijgebrachte medische attesten, op verzoekende partij haar problematiek in Afghanistan wordt ingegaan, betreft dit louter een weergave van verzoekende partij haar verklaringen hieromtrent, met name de beweerde problemen met en vrees voor de Taliban waar evenwel geen geloof aan kan worden gehecht, zo werd bij voormeld arrest in het kader van verzoekende partij haar vorig verzoek om internationale bescherming vastgesteld en verzoekende partij brengt in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen bij die vermogen aan het gezag van gewijsde van dit arrest te tornen en de geloofwaardigheid van haar verklaringen alsnog te herstellen.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat het gehoor van verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming goed, en zonder enig probleem verliep, en dat verzoekende partij op geen enkel moment tijdens haar verhoor ook

maar enigszins melding maakte van psychische problemen, laat staan van het feit dat dit haar zou bemoeilijken of haar ervan zou (kunnen) weerhouden om volwaardige, concrete en coherente verklaringen af te leggen. Uit het verslag van verzoekende partij haar verhoor blijkt daarentegen dat zij over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Verzoekende partij gaf zeer duidelijk aan en te kennen zich zeer goed bewust te zijn van de verklaringen die zij aflegde en van het belang ervan, zo blijkt inzonderheid uit het feit dat zij expliciet verklaarde bij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming niet de waarheid te hebben verteld en dit thans wel te willen doen. Zo verklaarde ze o.a.: *“Ik heb de vorige keer niet de waarheid verklaard en dat wil ik nu wel doen”* en *“Het was mijn eigen schuld dat ik de eerste keer gelogen heb”* (administratief dossier, stuk 8, verklaring volgend verzoek van 24 mei 2018, vraag 15 en 22). Verzoekende partij beantwoordde overigens eerder voorafgaand aan haar verhoor, de vraag of er bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken, ontkennend met *“neen”* (AD, stuk 7, vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ van 24 mei 2018, vraag 1).

Wat de beoordeling van de psychische problemen op zich betreft, die niet betwist worden en betreurenswaardig zijn, herhaalt de Raad dat verzoekende partij zich hiervoor dient te wenden tot de daartoe geëigende procedure voorzien door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

4.4. Met betrekking tot het door verzoekende partij ter zitting middels een aanvullende nota bijgebrachte attest van de werkgever van haar vader, waarin gesteld wordt dat verzoekende partij haar vader van 2005 tot 2017 als chauffeur voor de ontmijningsdienst OMAR werkte (*“Organization for Mine clearance and Afghan Rehabilitation”*, zo staat in de hoofding van de brief), wijst de Raad vooreerst op enkele bedenkingen/twijfels die eerder bij voornoemd arrest nr. X van 27 maart 2018 omtrent die beweerde (recente) tewerkstelling en de in het kader hiervan eerder neergelegde documenten werden geformuleerd:

“Ten tweede stelt de Raad vast dat de verzoekende partij haar problemen met de taliban in verband brengt met de tewerkstelling van haar vader bij een ontmijningsbedrijf, maar dat de documenten die zij ter staving van deze tewerkstelling neerlegt ernstige twijfels doen rijzen bij haar bewering dat haar vader nog steeds bij dit bedrijf werkzaam zou zijn geweest ten tijde van de dood van haar grootmoeder. In de bestreden beslissing wordt dienaangaand het volgende gesteld:

“(…) Zo legde u een brief neer, die opgesteld is op 9 februari 2015, waarin het bedrijf O.M. [...]afscheid neemt van uw vader. Ze wensen hem succes in zijn toekomstige carrière. De andere brief van O.M. [...]die u neerlegde dateert van 1 december 2015, na uw vertrek uit Afghanistan. Daarin wordt dan weer gesteld dat uw vader nog steeds voor O.M. [...]werkt. Deze brief bevat echter een aantal vormrariteiten. Zo staat er geen naam bij de handtekening onderaan de brief, heeft de brief geen volgnummer en staat er geen telefoonnummer bij het kantoor in Jalalabad, terwijl dit op de vorige brief wel vermeld was. Deze elementen doen afbreuk aan de bewijswaarde van de tweede brief, en bijgevolg aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw vader nog voor O.M. [...]werkte toen uw problemen zouden zijn begonnen. Gezien uw problemen verband zouden houden met het werk van uw vader (gehoorverslag CGVS, p. 10-12), wordt ook de geloofwaardigheid hiervan aangetast. (...)”

De algemene bewering dat de administratie in Afghanistan niet op dezelfde wijze functioneert als die in België kan de opmerkelijke vaststellingen met betrekking tot de vorm en inhoud van de brieven van O.M. niet op afdoende wijze verklaren. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij betoogt dat het er niet toe doet of haar vader al dan niet nog voor het ontmijningsbedrijf werkte toen hij door de taliban werd bedreigd. In de dreigbrieven zou haar vader er door de taliban immers toe opgedragen zijn zijn job op te geven op straffe van sancties die hem en zijn familie zouden treffen (stuk 5, gehoorverslag, p. 11, 23). Het houdt derhalve geen steek dat verzoekers vader nog door de taliban zou worden gevisieerd op een ogenblik dat hij al niet meer bij O.M. zou hebben gewerkt. Het betreft hier geen detail, maar een element dat raakt aan de kern van verzoekers asielaanvraag. Wat betreft de voorgelegde werknemerskaarten, dient te worden vastgesteld dat de meest recente kaart dateert van 2012 en dat deze stukken derhalve niet kunnen aantonen dat verzoekers vader in 2015 nog werkzaam was bij het ontmijningsbedrijf (stuk 17, Documenten, nr. 4). Bovendien blijkt de verzoekende partij niet op de hoogte van de inhoud van deze documenten, noch heeft zij hulp gezocht om te weten te komen wat erin staat (stuk 5, gehoorverslag, p. 17). Een dermate gebrek aan interesse voor de documenten die zij in het kader van haar asielaanvraag neerlegt is nefast voor de geloofwaardigheid van haar beweerde vrees voor vervolging.”

Het thans ter zitting bijgebrachte document van de ontmiijningsdienst OMAR van 27 december 2018 betreft bovendien geen origineel document, doch slechts een kopie ervan. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. X; RvS, 25 juni 2004, nr. X).

Hoe dan ook, zelfs al zou aan voorliggend document van OMAR van 27 december 2018 bewijswaarde worden gehecht, *quod non*, dient benadrukt dat verzoekende partij in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming haar vluchtrelaas wijzigde, door thans uitdrukkelijk te verklaren dat zij eerder bij haar eerste verzoek om internationale bescherming heeft gelogen over het feit dat de Taliban haar omwille van het werk van haar vader viseerde. Niet het werk van haar vader, doch wel het feit dat zij na haar verblijf in een madrassa weigerde om terug te keren naar de madrassa en om met de Taliban mee te werken/vechten, die haar gedwongen trachtten te rekruteren, zou volgens verzoekende partij haar laatste versie aan de basis liggen van haar verklaarde problemen met en vrees voor de Taliban.

Aan die beweerde problemen met en vrees voor de Taliban kan evenwel geen geloof worden gehecht, zo werd eerder al bij voormeld arrest vastgesteld, en verzoekende partij slaagt er bij huidig volgend verzoek om internationale bescherming, waarbij ze louter haar verklaringen aanpast omtrent de vermeende oorzaak van die problemen, niet in om hier een ander licht op te werpen en haar relaas alsnog aannemelijk of geloofwaardig te maken. Immers, waar verzoekende partij onder verwijzing naar rechtspraak toegevoegd aan de aanvullende nota voorhoudt dat zij de waarheid niet vertelde omdat zij niet aanzien wilde worden voor een Talib omdat zij dan misschien het risico zou lopen op grond hiervan te worden afgewezen/uitgesloten van de vluchtelingenstatus, kan zij niet overtuigen. In haar huidige verklaringen stelt verzoekende partij niet dat zij als strijder bij de Taliban toetrad, noch dat zij effectief mee gevochten heeft met de Taliban, doch wel dat zij eerder slachtoffer was van de Taliban die haar *“wilde rekruteren omwille van het werk van haar vader”* en zelfs haar broer zou hebben doodgeschoten omdat zij niet wilde gerekruteerd worden en niet wilde terugkeren naar Khogyani (zie verklaring DVZ nr. 15). De Raad ziet dan ook niet in waarom zij deze ernstige voorgehouden feiten waarbij haar broer het slachtoffer zou zijn geworden niet zou hebben verteld tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming, indien het hele relaas op enige waarheid zou steunen.

Verzoekende partij kan zich hier dan ook niet op steunen teneinde zich een risicoprofiel -van *“jongeman die gedwongen gerekruteerd werd door de Taliban”*- aan te meten. In zoverre verzoekende partij zich daarnaast een risicoprofiel zou toeschrijven omwille van het werk van haar vader, dient erop gewezen dat deze als chauffeur slechts een lage functie uitoefende bij OMAR en hij bovendien al reeds enkele jaren geleden stopte met die werkzaamheden, waardoor verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt op basis hiervan een risico te lopen (te worden geïseerd).

Een algemene verwijzing, zoals verzoekende partij, naar informatie in de EASO *guidance* en in de UNHCR *guidelines* waaruit volgens verzoekende partij duidelijk blijkt dat rekrutering in Nangarhar een reële mogelijkheid is, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas, met name de ongeloofwaardig bevonden problemen met de Taliban die haar beweerdelijk wilden rekruteren, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

4.5. Wat de verwijzing naar rechtspraak van de Raad betreft, zoals een als bijlage aan de aanvullende nota gevoegd arrest, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X(c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals *in casu* geschiedt. Overigens dient vastgesteld dat verzoekende partij geenszins aantoonde zich in een gelijkaardige situatie te bevinden als die waarvan sprake in het betreffende arrest, daar het in die zaak (arrest nr. X van 10 april 2018) een persoon betreft die wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.6. In zoverre verzoekende partij voorts oppert dat haar specifiek profiel samen beoordeeld dient te worden met de precaire veiligheidstoestand, herhaalt de Raad dat verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt een risicoprofiel te hebben, en dient vastgesteld dat zij geheel nalaat een ander licht

te werpen op de grond in de beschikking van 12 november 2018 waar met betrekking tot de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst als volgt wordt vastgesteld:

“Noch uit de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier, noch uit die door verzoeker in zijn verzoek bijgebracht –in die mate dat deze info slechts beknopt en beperkt betrekking heeft op zijn regio van herkomst- blijkt dat de situatie in Behsud er een is van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten waarbij verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken en hij slaagt er dan ook niet in om de informatie en analyse van de commissaris-generaal betreffende de actuele veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst te weerleggen.”

Verzoekende partij brengt geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 12 november 2018 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS